

Квичатъ и викатъ Плишъ и Плюмъ,
Сърби ги — ще изгубятъ умъ.



И влачатъ, чешатъ се и стѣнатъ,
Незнаятъ кждѣ да се дѣнатъ. . .
А безсърдечната кокона Зора
Стои и смѣе се на двора.
Това съгледа Благолажъ,
Извѣстния комшия нашъ, —
Спокоенъ оста, то се знае, —
До него туй се не касае. . .
Салъ смѣхъ го мѣничко напуши,
И той лулата си запуши. . .

(Слѣдва).

